

ἀγαπῶ... Ξέρεις ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀγθῆξω ἂν μάθαινα ἔξαφνα ὅτι μ' ἀπατάει. Κι' ὅμως... Τὸ ἔμαθα... Καὶ ζῶ ἀκόμα.

ΟΑΕΤΤΗ.—Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς;
ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... Ἡ Ὀδέττη κ' ἐγὼ δὲν σὲ συνειρρίζομαστέ. Ξέρουμε ὅτι κατὰ βάθος εἶσαι ἓνα παιδί.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Ἡ Ὀδέττη κ' ἐσύ!... Χά! Χά! Μ' ἀγαπάτε πολλὸ κ' οἱ δύο σας. Δὲν μὲ συνειρρίζετε γιὰ τὶς ἀνοησίες πού λέω, ἔ;... Χά! Χά! Εἶστε πολλὸ καλοὶ... Εὐχαριστῶ.

ΟΑΕΤΤΗ.—"Ἄς πηγαῖνο. Ἡ Λιζέττα ἔχει τὰ νεῦρα τῆς ἀπόψε. (Σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δὲν θὰ φύγεις, ἀγαπητή μου. Φτάνουν περὶ ἡ κομωδίες. Τὰ ξέρω ὅλα, ὅλα... Ροζέ, δὲν μὲ πῆρες παρὰ γιὰ τὴν περιουσία μου... Ναί. Δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ!... Μοῦ ἔδωσες σήμερα αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ἀπὸ καθήκον, γιὰτὶ ἔτσι ἔπρεπε. Καὶ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ σμαράγδι τὸ ἔδωσες στὴν Ὀδέττη, ὡς δῶρο ἀληθινῆς ἀγάπης. Χά! Χά! Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πῶς τὸ πῆρωσες μὲ τὰ χρήματα τὰ δικὰ μου!... Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ πῆρες... Γιὰ νὰ μπορῆς νὰ γλεντᾶς μὲ τὰ δικὰ μου χρήματα, καὶ νὰ πληρώνεις τὰ δῶρα τῶν φιλενάδων σου...

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα, σὲ βεβαιώνω...

ΟΑΕΤΤΗ.—Ἀφήστε με νὰ φύγω.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Θὰ φύγεις!... Ἄλλ' ὄχι μόνη. Θὰ φύγῃ μαζὺ σου καὶ ὁ Ροζέ. Ναί, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνω περὶ μαζὺ του, οὔτε στιγμή. Χά! Χά!... Μοῦ ἔδωκες ἔμένα, Ροζέ, κάποιον δῶρο σήμερα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν παραπονεθῇ ἡ φίλη σου, τῆς ἔδωσες ἄλλο δῶρο, πούλ ἀκριβώτερο. Εἶσαι πολλὸ λεπτὸς ὡς φίλος, Ροζέ. Τὰ συγχαρητήριά μου!...

ΡΟΖΕ.—"Ἀκουσέ με, σὲ παρακαλῶ, Λιζέττα...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Πηγαίνατε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, καὶ οἱ δύο σας!...

"Ἐλεγα ὅτι ἂν μ' ἀπατήσεις ποτέ, Ροζέ, τὰ πεθάνω... Μὰ εἶμαι πολλὸ καλά στὴν ὑγεία μου... Θὰ σ' ἀγαποῦσα ἴσως ἀκόμα ἂν μ' ἀπατούσες μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Ἄλλὰ μὲ τὴ φίλη μου... Θεέ μου!... Εἶνε ἀποτρόπαιον. Μοῦ ἔμπνετε ἀηδία κ' οἱ δύο σας. Σὰς συχαίνομαι σὰν δύο ἔλεινα ἔρπετα. Φύγετε λοιπὸν!... Φύγετε!...

ΡΟΖΕ.—Αὐτὴ μὲ ξελόγιασε!...

ΟΑΕΤΤΗ.—Αὐτὸς μὲ ξελόγιασε!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Φύγετε, σὰς λέω. Πήγαυνε, Ροζέ, μὲ τὴν ἀληθινή σου ἀγάπη. Μόνον πού τώρα δὲν θὰ μπορῆς νὰ κάνει τόσο πολὺτιμα δῶρα.

(Ἦ Ῥοζέ καὶ ἡ Ὀδέττη φεύγουν μὲ σκυμμένο κεφάλι).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δὲν πέθανα. Εἶνε παράξενο πῶς δὲν πέθανα... Τί ἄλλο φοβερώτερο μποροῦσα νὰ πάθω ἀπ' αὐτὸ πού ἔπαθα;... Πάει, τελειώσες παιδί... Δὲν πέθανα, μὰ ἡ ζωὴ μου σταματᾷ ὡς ἐδῶ... Δὲν θὰ μπορῶ πει νὰ πιστέψω σὲ τίποτε... Οὔτε στὸν ἔρωτα, οὔτε στὴ φιλία!...

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

«ΤΟ ΕΥΔΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΤΗΣ»

Ζοῦσε κάποτε ἓνας χωρικός, ὁ ὁποῖος μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ξυλοκοποῦσε ἀγρίως τὴν γυναῖκα του. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ θανατώσιος αὐτὸς σύζυγος ἔδινε κυριολεκτικῶς ἐπὶ ξύλου τῆς χρονιάς τῆς ἐπὶ τῆς συμβία του, ἦταν ὁ ἀκόλουθος:

Μιὰ μέρα τῆς πῆγε μερικὲς τοίχλες πὸς τίς εἶχε σκετάσει αὐτὰ χωράφια καὶ τῆς εἶπε:

- Πάρε καὶ μαγεῖρεψε αὐτὲς τίς τοίχλες, γυναῖκα.
- Ποῦς τοίχλες; Αὐτὲς δὲν εἶνε τοίχλες... Εἶνε κοτσούφια.
- Τοίχλες εἶνε, σου λέω! ἐπέμεινε ὁ σύζυγος.
- Ὄχι! Εἶνε κοτσούφια! ἐπέμεινε κ' ἡ σύζυγος.

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ὁ καναγᾶς ἄναψε κ' ὁ χωρικός ἄραξε τὴν πευματιάρα γυναῖκα του καὶ τὴν ξυλοφόρτωσε ἀλύττητα.

Τὸν ἄλλο χρόνο, καὶ τὴν ἴδια μέρα ἀκριβῶς, ἡ γυναῖκα θυμήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ ξυλοκοπήματος καὶ εἶπε μὲ παράπονο στὸν ἄντρα τῆς:

— Σήμερα κλείνει ἓνας χρόνος ἀπὸ τότε πού μ' ἔδειρες ἀδικίως γιὰ τὰ κοτσούφια...

— Μὰ, βρε γυναῖκα, δὲν ἦσαν κοτσούφια, ἦσαν τοίχλες...

— Ὄχι... Κοτσούφια ἦσαν! Στραβὴ μὲ νομίζεις; ἀπάντησε μὲ πείσμα ἡ γυναῖκα.

— Βρὲ τοίχλες, σου λέω!

— Ὄχι. Κοτσούφια!...

... Νὰ λοιπὸν καὶ τούτη, πάρε καὶ κεινή, κράτα κ' αὐτή... φώναξε ὁ χωρικός μανιασμένος.

Καὶ τὸ ξυλοκόπημα ἄρχισε πάλι ἀλύττητο, ὅπως τὸ περσινόν.

Ἡ γελόια αὐτὴ ἱστορία ἐπανελήφθη ἐπὶ δεκά χρόνια στὴ σειρά, ὡστόσο δηλαδὴ πέθανε ὁ σύζυγος.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, κάθε χρόνο, καὶ τὴν ἴδια μέρα, ἡ σύζυγος ἐπέμενε νὰ λήθῃ στὸν ἄντρα τῆς, ὅτι ἡ τοίχλες πού τῆς εἶχε πάει ἦσαν κοτσούφια, κ' αὐτὸς πάλι τὴν ξυλοφόρτωνε γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ τὸ ἀντίθετο.

Κι' ὅμως ὁ δυστυχὴς πέθανε, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ!

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑ!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΓΑΛΛΑΤΑΔΑΙΝΑ

(Τοῦ KEATS)

Ἄπὸ τὴν στάνη πόρχεισαι καὶ γοργοκατεβαίνεις,
τί ἔχεις στὸ καλάθι σου, μικροῦλα; Ποῦ πηγαίναεις;
"Ὅ, τι ἔχεις θάνατι διαλεχτὸ καὶ φρέσκο σὰν ἔσένα.
Λίγο καιμάκι δὲν πουλάς, μικροῦλα, καὶ σ' ἔμένα;
Μ' ἀρέσουνε τοῦ τόπου σας τὰ ὄρη, τὰ λαγκάδια
καὶ τῶν ἀρνῶν σου ἀγαπῶ τὰ κάτασπρα κοπάδια
μὰ ἡ καρδιά μου πότερο ἀπ' ἔλα θ' ἀγαποῦσε
ἐπάνω στὴν καρδοῦλα σου μ' ἀγάτη νὰ χτυποῦσε.

Νὰ κρῖνω τὸ καλάθι σου δέντροι κορφάλα θάβρω,
καὶ θὰ κρεμάσω στὴν ἱπὶά τὸ σῆλι σου τὸ μαῦρο.
"Ἐλα στὰ χόρτα κλίνη μασ μὲ τ' ἄνθη προσκεφάλι
νὰ φιληθῶμε, ἀγάτη μου, μὲς' στὴ θερμὴ μου ἀγκάλη

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ

(Τοῦ R. L. STEVENSON)

Σὲ κάποιον μέρος ἀνοιχτὸ τὸν λόκκο μου νὰ σκάνετε,
νὰ λάμπουν τ' ἄστρα πάνω μου. Καὶ νάστε, σὰν μὲ θάνατε,
χαροῦμενοι καὶ γελαστοί. Δὲν θέλω νὰ μὲ κλάνατε,
χαροῦμενος ἐπέρασά — γελώντας θὰ πεθάνω.

Κι' αὐτὰ τὰ λόγια γράφει στὴν πλάκα μου ἐπάνω:
Εὐρίσκει κείνο ποῦθελε, τὸν ἔβνο τὸν παντοτεινόν.
Γόρσιε στὸ καλάθι του σὰν κληροῦν ἀπ' τὸ βουνόν,
σὰν ναῦτης στὸ σπατάκι του ἀπὸ ταξεῖδι μακρινόν.

Η ΕΥΑ ΠΡΟΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

(Τοῦ J. MILTOIR)

Αὐτὸ προστάζει ὁ Θεός: σὲ κάθε προσταγὴ σου
νὰ ὑπακούω πρόθυμη, χωρὶς ἀντιλογία
νόμος σου εἶνε ὁ Θεός, καὶ σὺ εἶσαι ὁ δικός μου,
κ' εἶνε εὐτυχία κ' ἔπαινος μεγάλος στὴ γυναῖκα
τὸ νὰ μὴ ξέρῃ τίποτε περισσότερο ἀπ' αὐτὸ.
Ξεχνῶ τὸν χρόνο πού περᾶν ὅταν μιλῶ μαζὺ σου
ὅλοι οἱ καιροὶ καὶ τῶν καρῶν ἡ ἀλλαγὴ μ' ἀρέσουν.
Γλυκὸ τ' ἀεὶ τῆς ἀγῆς καὶ ἡ ἀνατολὴ τῆς
μὲ τῶν πουλιῶν τὰ προῦνᾶ, χαροῦμενα τραγοῦδια
λαμπρὸς κ' ὁ ἥλιος σὰν σκορπᾷ τὶς πρωῖνές ἀχτίνες
στὴ γῆ, πού τότε δέχεται χαροῦμενη, στὰ χόρτα,
στὰ δέντρα καὶ στὰ ζωντανά, στὰ φρούτα, στὰ λουλοῦδια,
πού λάμπουνε μὲ τὴ δροσιὰ γλυκεία κ' ἡ εὐωδία
τῆς μάνας γῆς ὅταν λουστῆι τῆς ἀνοιξῆς τὴν πότρα
γλυκιάτατος κ' ὁ ἔρχομός τοῦ δειλινοῦ, πού φέρνει
τὴν προσευχὴ στὰ χεῖλι μασ καὶ στὴν ψυχὴ γαλήνη
κ' ἡ νύχτα ἡ σιωπηλὴ, τὸ ἱερὸ πουλί τῆς,
τὸ φεγγαράκι τ' ὀμορφο καὶ τὰ κοσμήματά τῆς —
τοῦ οὐρανοῦ τὰ λαμπερά πετράδια: τ' ἀστρουλάκια.
Μὰ τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, τίποτε δὲν μ' εὐφραίνει:
οὔτε ἀγούλια μὲ δροσιές καὶ τῶν πουλιῶν τραγοῦδια,
οὔτε τοῦ ἡλίου ἀνατολὴ πού φέρνει τὴ χαρὰ στὴ γῆ,
οὔτε χορτάρια, οὔτε καρποί, οὔτε χλωρὰ λουλοῦδια,
οὔτε διαμάντια τῆς δροσιᾶς, οὔτ' εὐωδία πότρας,
οὔτε γαλήνη δειλινοῦ, οὔτε τῆς νύχτας σιωπῆ,
οὔτε γλυκὸφρονο πουλί, οὔτ' ὁ περσιτάτος μασ
μὲ καθαρὴ ἀστροφεγγιά ἢ μὲ τὸ φεγγαράκι
τίποτε δὲν εἶν' ὀμορφο χωρὶς τὴν συντροφία σου.

Μεταφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, τοῦ κ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τοῦ ΧΑΙ-ΝΕ)

"Ἐκλαφα φῆς μὲ πίκρα στ' ὄνειρό μου
νεκρὸς πῶς ἦμιον εἶχα ὄνειρευτεῖ.
Ξύπνησα καὶ τὰ δάκρυά μου ἀκόμη
στὰ μάγουλά μου τρέχαν, ποταμοί.

"Ἐκλαφα φῆς μὲ πίκρα στ' ὄνειρό μου
πῶς μ' ἄφησες τάχα εἶχα ὄνειρευτεῖ.
Ξύπνησα τότες τρομαγμένος κ' οἱ λυγμοὶ μου
πότερο τότε γίναν δυνατοί!

"Ἐκλαφα φῆς μὲ πίκρα στ' ὄνειρό μου
πῶς μ' ἀγαποῦσες εἶχα ὄνειρευτεῖ.
Ξύπνησα καὶ τὰ δάκρυά μου ἀκόμα
κυλοῦσανε, γλυκεῖά μου, πὸ πολύ.

